

VI.

Tistega dne učitelj po pouku ni bil vzel zvezkov s sabo, imel je drug opravke, pa je proti večeru šel ponje, in tako so se sestali pred šolo.

»Iz šole je šel ob štirih,« je odgovoril učitelj na tozadevno očetovo vprašanje.

In oče mu je pripovedoval ves današnji dogodek.

»Čudno! Saj je deček tako skrben, vzoren in reden. Kam bi bil šel?« se je čudil učitelj.

V razgovoru so prišli pred razred.

»Iz gneče stopita mati in oče. Štiri otroke vodita s seboj.« — Janko je zopet sanjal prelesten sen o krasni palači.

»Mamica, Tonček, Mara, jaz sem tukaj!...«

Učitelj je odprl vrata v razred; začuli so bili glas in strmeč obstali na pragu.

Janko je sedel v prvi klopi. Glavo je bil pravkar dvignil in začudeno gledal okolo sebe. Hipoma pa je planil iz klopi, in zaradi prevelike sreče obnemoglega je prestregel oče v svoje roke.

»Žive, vsi žive!« je vzklikal ter jih zapored poljubljal.

V objemu vseh je pripovedoval svoje lepe sanje ter se s solzami v očeh obrnil k učitelju.

»Strah me je bilo doma. Odpustite mi, gospod učitelj, da sem se vrnil v šolo. Nisem vedel kam drugam.«

»Ljubček moj dragi! Pribežal si v žalosti in nesreči v dom, do katerega imajo vsi otroci pravico. In kakor vidiš, si našel v njem zopet svojo srečo: očeta, bratca in sestrici, a ljubljeno mamico ti vsaj deloma nadomesti šola, vedno tvoja dobra, skrbna, ljubezniva, četudi le druga mati.«

V maju.

Listje trepeče na drevju,
slavec v njem žvrgoli,
rože priklanjajo krone,
potoček tajno šumi.

Ah, krasni majski večeri —
svete ljubezni čas! . . .
Luna in zvezde žarijo,
fantje pojo skozi vas . . .

Zorana Valenčičeva.

